

Arrest

nr. 171 538 van 9 juli 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift X, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, op 8 juli 2016 bij faxpost heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen en de nietigverklaring van de beslissing tot terugdrijving van de met de grenscontrole belaste ambtenaar van 3 juli 2016.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 juli 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 juli 2016, om 12:00 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van advocaat BELLEFLAMME, die *loco* advocaat C. BODSON verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoekende partij is op 3 juli 2016, samen met haar twee minderjarige kinderen van Amerikaanse nationaliteit, geboren in 2004 en 2005, vanuit New York aangekomen op de nationale luchthaven in Zaventem. Aangezien zij niet in het bezit was van een visum werd dezelfde dag een beslissing tot terugdrijving genomen.

De grensinspecteur maakte volgend verslag op waarin hij onder meer meldde:

- De verzoekende partij bood haar boarding pass en haar *“Permit to Re-Enter”* en heeft geen visum.
- *“Interpellatie passagier(s)*
Om 0900 uur word(t)(en) hij/zij ontvangen door INP A. D.
Hij/Zij druk(t)(en) zich uit in de Engelse taal
Uit zijn/haar/hun verklaring begrijpen wij het volgende :
** Betrokkene reist samen met haar twee Amerikaanse kinderen (zie bijlage) en is hier voor een familiebezoek.*
Betrokkene heeft geen visum in haar reisdocument en verklaart dat ze haar op de ambassade vertelt hebben dat ze geen visum moet hebben om naar België te reizen.”
- *“Vaststellingen en info :*
Betrokkene komt met vlucht DL42 uit JFK New York en reist samen met haar twee Amerikaanse kinderen, A. D. en H..
Ze hebben een terugkeerticket voor de vlucht DL43 van Brussel naar JFK op 9/09/16.
Betrokkene verklaart dat ze haar oom, de genaamde D. G., wonende te 4000 Luik (...), gaat bezoeken.
Betrokkene heeft echter geen visum in haar reisdocument, een Permit to Re-Enter, afgeleverd door US Citizenship and Immigration Services.
Ze vertelt ons dat de Belgische Ambassade haar heeft medegedeeld dat ze geen visum moet hebben voor BELGIE.
 - *Bestaansmiddelen :*
1700 euro cash en enkele VISA kaarten en American Express kaart.
Betrokkene blijft in het bezit van zijn geldelijke middelen.
 - *Het is de eerste keer dat betrokkene(n) een Schengenland bezoek(t)(en).”*

De beslissing tot terugdrijving, die de verzoekende partij op 3 juli 2016 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die is gemotiveerd als volgt:

“toegang tot het grondgebied aan hem (haar) wordt geweigerd, krachtens artikel 3, eerste lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden(en) :

(A) Is niet in het bezit van een geldig reisdocument /van geldige reisdocumenten (art. 3, eerste lid 1, 1/2°)

Reden van de beslissing : Betrokkene is enkel in het bezit van een Permit to Re-Enter van de USA.. Dit document is niet erkend door de Benelux. Betrokkene is bijgevolg niet in het bezit van een geldig reisdocument”

1.2. Op 3 juli 2016 wordt ten aanzien van de verzoekende partij tevens een beslissing tot vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats genomen. De twee minderjarige kinderen werden toegelaten tot het grondgebied en verblijven bij de heer D., de partner van de verzoekende partij.

1.3. Op 4 juli 2016 mislukt een poging tot haar terugdrijving naar New York.

1.4. Een tweede poging tot terugdrijving werd voorzien op 9 juli 2016 werd geannuleerd omwille van huidig beroep dat werd ingediend.

1.5. Ter zitting toont de advocaat van de verzoekende partij de originele *“Green Card”* en de *“Permit to Re-Entry”* van de verzoekende partij. Uit de *“Permit to Re-Entry”* blijkt dat de verzoekende partij met dit document, zonder visum België is binnen gekomen in augustus 2014 en opnieuw verliet in september 2014.

2. Over de rechtspleging

In het verzoekschrift vraagt de verzoekende partij dat de procedure in de Franse taal wordt gevoerd.

Overeenkomstig artikel 39/14 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de

vreemdelingenwet) worden de beroepen, behoudens wanneer de taal van de procedure bepaald is overeenkomstig artikel 51/4 van dezelfde wet, voor de Raad behandeld in de taal die de diensten waarvan de werkkring het ganse land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken moeten gebruiken in hun binnendiensten.

Artikel 39/14 van de vreemdelingenwet omvat een regeling die gelijkaardig is aan wat voorzien is in artikel 53 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973. Uit de voorbereidende werken van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) blijkt dat aangezien de regeling inzake het taalgebruik voor de Raad naadloos aansluit bij die welke thans geldt voor de Raad van State deze regelingen op dezelfde wijze dienen te worden geïnterpreteerd. De bepaling dat de beroepen behandeld dienen te worden in de taal die de diensten waarvan de werkkring het hele land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken, moeten gebruiken in hun binnendiensten, verplicht de Raad van State en bijgevolg ook de Raad, voor zijn arresten gebruik te maken van de taal van de akte waarvan de vernietiging wordt gevorderd. De beslissingen waarvan de schorsing van de tenuitvoerlegging gevorderd wordt zijn immers steeds afkomstig van overheden die onderworpen zijn aan de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken. Gelet op het voorgaande en het feit dat de bestreden beslissing door het bestuur werd genomen in het Nederlands, dient de Nederlandse taal als proceduretaal door de Raad te worden gehanteerd.

3. Over de ontvankelijkheid

Overeenkomstig artikel 71, eerste lid, van de vreemdelingenwet kan de vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van artikel 74/5, § 1, 1°, van de vreemdelingenwet tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen. In zoverre de vordering ook gericht is tegen de beslissing tot vrijheidsberoving, moet worden vastgesteld dat de Raad ter zake geen rechtsmacht heeft en de vordering in zoverre onontvankelijk is.

4. Over de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

4.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid, van het PR RvV bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

4.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

4.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, § 4, tweede lid, van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

4.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt de verzoekende partij zich in een welbepaalde plaats, zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. De verwerende partij verzet zich hier overigens niet tegen. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

4.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

4.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2, van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “*middel*” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het EVRM heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting, dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid, van de vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden

beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het EVRM.

4.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

4.3.2.1. Verzoekster voert in een eerste en enig middel de schending aan van de zorgvuldigheidsplicht.

Zij wijst op volgende elementen:

- De verzoekende partij is in het bezit van een "Green Card".
- De verzoekende partij is in het bezit van een reisdocument dat aantoonde dat zij zonder problemen is teruggekeerd na haar reis in 2014.
- De verzoekende is van Guineese nationaliteit, maar zij verblijft en werkt in New York, waar haar dochters van 11 en 12 jaar school lopen.
- Het reisdoel betrof enkel het bezoek van haar partner, de heer D., die in Luik woont waar zij twee maanden vakantie zou doorbrengen.
- De verzoekende partij en haar kinderen hebben geenszins de intentie om zich te vestigen in België.
- Alle banden bestaan in de Verenigde Staten van Amerika.
- Zij vormen geen enkel gevaar en zijn perfect opgeleid.
- De verzoekende partij beschikt over voldoende inkomen en kan alle kosten verbonden aan haar vakantie in Luik betalen.

4.3.2.2. De verwerende partij repliceert dienaangaande het volgende:

"Verweerder laat gelden dat werd beslist verzoekende partij terug te drijven, omdat zij niet in het bezit is van een geldig reisdocument (art. 3 Vreemdelingenwet).

Verzoekende partij verwijst naar een green card, maar toont daarmee niet aan dat dergelijke green card een geldig reisdocument is. Het louter feit dat verzoekende partij gerechtigd is tot verblijf in de Verenigde Staten impliceert niet dat zij gemachtigd is toegelaten te worden tot de Schengenzone. Verzoekende partij verduidelijkt ook niet wat de juridische grondslag is van dergelijke stelling.

De vrijstelling van visumplicht geldt uitsluitend voor Amerikaanse staatsburgers (zoals de kinderen van verzoekende partij), maar niet voor een Guinees onderdaan, ook niet wanneer deze in het bezit is van een verblijfsvergunning in de Verenigde Staten.

Verzoekende partij verwijst nog naar het feit dat zij eerder tot het Belgisch grondgebied werd toegelaten. Het stuk 3 waarnaar zij verwijst is evenwel volstrekt onleesbaar. Daaruit blijkt niet dat zij eerder in België verbleef en daarmee toont zij evenmin aan dat zij op dat ogenblik niet in het bezit was van een schengenvisum. Het legaliteitsbeginsel verhindert hoe dan ook dat verzoekende partij toegelaten wordt tot het Rijk, in strijd met art. 3 Vreemdelingenwet.

Waar verzoekende partij verwijst naar haar reisdoel, bestaansmiddelen, banden met de Verenigde Staten... laat verweerder gelden dat deze kritiek geen uitstaans heeft met het hoofdmotief van de bestreden beslissing, te weten het feit dat verzoekende partij niet over een geldig reisdocument beschikt.

Deze kritiek kan dan ook geen afbreuk doen aan de wettigheid van de bestreden beslissing.

De verweerder merkt op dat de grenscontroleambtenaar geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat verzoekende partij deint te worden teruggedreven.

De grenscontroleambtenaar handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskennis van de zorgvuldigheidsverplichting waarvan verzoekster de schending aanvoert."

4.3.2.3. Ter zitting stelt de Raad, samen met de verwerende partij, vast dat de verzoekende partij inderdaad over een "Green Card" beschikt die geldig is en alsook over een "Permit to Re-Entry" waaruit blijkt dat de verzoekende partij in 2014 zonder visum naar België is gereisd om hier, volgens haar verklaringen, een maand vakantie door te brengen bij haar partner, de heer G. De bevoegde grensinspecteur heeft in het verslag niet opgemerkt dat de reistitel, "Permit to Re-Entry", in het verleden werd gebruikt zonder visum om België binnen te komen. Hij stelt zelfs dat de verzoekende partij voor de eerste keer een Schengenland bezoekt. In de nota met opmerkingen stelt de verwerende partij nog dat de vrijstelling van de visumplicht uitsluitend geldt voor Amerikaanse staatsburgers (zoals de kinderen van de verzoekende partij), maar niet voor een Guinees onderdaan, ook niet wanneer deze in het bezit is van een verblijfsvergunning in de Verenigde Staten. Ter zitting gevraagd naar de juridische grondslag

voor deze stelling, verwijst de verwerende partij naar artikel 3 van de vreemdelingenwet. In de bestreden beslissing wordt geen melding gemaakt van het al dan niet nodig zijn van een visum. De beslissing tot teruggrijping is gemotiveerd: *“Betrokkene is enkel in het bezit van een Permit to Re-Enter van de USA. Dit document is niet erkend door de Benelux. Betrokkene is bijgevolg niet in het bezit van een geldig reisdocument”*. Deze toelichting overtuigt de Raad *prima facie* niet, gelet op bovenstaande vaststellingen. De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing en kan zijn beslissing niet in de plaats stellen. *In casu* kan de Raad evenmin nagaan of alle relevante feiten en omstandigheden inzake de minderjarige kinderen van de verzoekende partij in een belangenafweging heeft betrokken.

De Raad kan met de verzoekende partij bijgevolg alleen maar vaststellen dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing niet tegemoet is gekomen aan de plicht van een zorgvuldige beoordeling, te meer *in casu* de verzoekende partij haar twee minderjarige kinderen van haar zag worden gescheiden.

Een schending van de zorgvuldigheidsplicht lijkt *prima facie* te zijn aangetoond.

Het enig middel is in de aangegeven mate ernstig.

Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

4.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

4.4.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2, van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

Verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2°, van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding *prima facie* een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is ten slotte conform artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de vreemdelingenwet vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het EVRM.

4.4.2. De beoordeling van deze voorwaarde

In het verzoekschrift geeft de verzoekende partij als moeilijk te herstellen ernstig nadeel aan dat de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een scheiding van haar twee minderjarige kinderen tot gevolg zal hebben, nu de terugleiding naar New York een manifeste aantasting van haar gezinscel betekent nu die maatregel ertoe zal leiden dat zij op brute wijze van haar dochters die in België verblijven, zal gescheiden worden.

De verzoekende partij kan, gelet op de bespreking van het ernstig middel wat het vereiste deugdelijke en zorgvuldige onderzoek betreft, te meer *in casu* de verzoekende partij haar twee minderjarige kinderen van haar zag worden gescheiden, worden gevolgd. Ieder redelijk denkend mens ziet immers onmiddellijk in dat zij door de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing, die inderdaad een gedwongen verwijdering naar New York met zich brengt, een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dreigt te ondergaan. De argumenten van de verwerende partij doen daaraan geen afbreuk, nu uit het administratief dossier *prima facie* het voornemen blijkt om de verzoekende partij niet samen met haar kinderen te laten terugreizen.

Aan de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is voldaan.

4.5. Derhalve is voldaan aan alle cumulatieve voorwaarden, zodat de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden bevolen van het bevel om het grondgebied te verlaten.

5. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid, van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing tot terugrijding van de met de grenscontrole belaste ambtenaar van 3 juli 2016 wordt bevolen.

Artikel 2

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen juli tweeduizend zestien door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP